

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[ΤΟΥ GEZA GARDONYI]

ΤΟ ΚΡΑΣΙ

ΥΡΙΑΚΗ πρωί. 'Ο φθινόπωρινός ήλιος ρίχνει τις άπνιες του εις την αύλη όπου ο Άλμερι Μπάργς όδους άπολαμβάνει τη θαλπωρη. Ένας χωρικός δέν εύκαιρεί παρά μόνο την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. 'Η άλλες μέρες εινε για τη δουλειά. 'Ισως νά μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση τη θαλπωρή του ήλιου άλλα και νά παρατηρήση τους άνθρώπους, που πηγαίνουν στην εκκλησία. Μπορεί άόχμη όλα αυτά νά γίνονται έπειδή φορεί και καινούργια ρούχα. Και σέ μιά τέτοια περίπτωσι ό χωρικός σκέεται πάντοτε όδθιος, έκτος από την όρα του γεμίσματος, για νά μη τά σαλαζώση. 'Ο Μπάργς, φορεί μιά κυλότια από βαθύ μπλέ καινούργιο ύφασμα. Πλατεία κομψία λαμπερο-

πούν επάνω του γέλεκο του σαν άσχημ. 'Η μπότες του που τις είχε χθές λουτράρει με τά ίδια του τά χέρια γυαλίζουν σαν τά μάτια της αγελάδας. Εινε χτενισμένος και μαντεκιασμένος. Τό μουστάκι του άγκιστρομένο και σιδερωμένο μοιάζει σαν νάναι κολλή-μένο κάτω από τη χοντρή του μύτη.

'Ορθώς κυττάζει τους ανθρώπους που περνούν, ό σκύλλος του κοντά του παραμονείνει πίσω από τό φράχτη με την ίδια ήρεμία του κυριού του. 'Ανδρες με μπλε φορέματα, γυναίκες με φουστάνια χερμαστά, κορίτσια με κυριακίτικα, περνούν από καιρού εις καιρόν έμπρός από τό σπίτι. 'Η γυναίκες κρατούν κάτω από τις μασχάλες χοντρές σύνοφες, από τις όποιες κρέμεται κι ένα κομπολόγι. 'Η σύνοφες των κοριτσιών εινε πιο μικρές και μαζί με τό κομπολόγι τους κρατούν και λουλούδια.

Περωνώντας έμπρός απ' τόν Μπάργς, μερικοί χαιρετούν, άλλοι όχι. 'Αλλά τά κορίτσια και ή γυναίκες χαιρετούν όλες, γιατί δέν ήμπορούν νά γυρίσουν τό βλέμμα άλλου, μπροστά στο σπίτι ενός «ζωντοχήρου» — έτσι λένε σ' έμάς τους χωρισμένους από τη γυναίκα τους. Θέλουν νά κατασκοπεύσουν τό ύψος του, νά διακρίνουν την θλίψη του, ή φοβούνται μάλιστα άντιχρίσουν μιά μέρα πλάι του τη γυναίκα του ;

Πράγμα παράξενο αυτός ό χωρισμός εις τη ζωή των χωρικών ! 'Αλλά μμπούνται εις τό ζήτημα αυτό την άνωτέρα τάξη όπως ή γυναίκες την μμπούνται πίνοντας καφέ και τά κορίτσια φορώντας πέδιλα. Τά κορίτσια του ρίχνουν ματιές, όπως θά έκαναν για ένα νέο. 'Επειτα και ό Μπάργς δέν εινε παραπάνω από τριάντα χρονών και από την στιγμήν που ή γυναίκα του τόν έγκατέλειψε, τό μουστάκι του εινε πάντα σεριμμένο, δείχνοντας με τόν τρόπο αυτόν ότι επιθυμεί σοβαρώς τό διαζύγιον. Στους χαιρετισμούς άπαντά με κλίση της κεφαλής. Εις τις γυναίκες ό χαιρετισμός του εινε λιγάκι παράξενος. 'Αχ ! αυτές ή γυναίκες τί δόρυβο κάνουν γύρω από την ιστορία του !

'Όταν όλος ό κόσμος πέρασε πιά, πήρε τό παλτό του έφριξεν εις τους ώμους του τό σακκί του και έπεε στην μητέρα του στην κυζίνα :

— Δέν πρέπει νά βιασθής για τό δείπνο.

Θά πάω νά ιδώ τόν Ζάνκς.

'Η γρηούλα που ζύμωνε, έσυρε τά χέρια της γεμάτα από ζύμας και τόν ένιτταζε έκκληχτη :

— Νά ! δής τόν Ζάνκς ;

— Ναι, άπάντησεν έκείνος, δέν μπορώ νά ξεχάσω αυτό τό παιδί.

Τότε φεχ' τό έδω και σιάζε τά μ' αυτή τη γυναίκα. Πές της πως ήτανε λάθος δικό μου.

'Ο Μπάργς κινεί τό κεφάλι.

— Όχι, δέν θά την πάρω πίσω. Ποτέ δέν θά τά σιάξω μαζί της !

'Επειτα διευθύνθηκε προς τους κήπους κι έξακολούθησε τό δρόμο του, μέσα στο μεγάλο δρόμο, μέσα στο μεγάλο δρόμο που περνούσε από δύο στείχους άκακιών. Σ' απόσταση σεβασμού άκολούθησε ό σκύλλος του.

Νοιάζει καλά τό ζώον πως δν τόν καταλάβει θά τό διώξη. 'Αλλά ό Μπάργς δέν κυττάζει πίσω. 'Αποροφρημένος βαδίζει ανάμεσα από τις άκακίες τών όποιων τά φύλλα άρχίζουν νά κινιούνται. 'Εδώ κι εκεί, γυαλίζουν οι κόκκινοι καρποί ενός φρέσκου από άγριοροδίνης.

'Επάνω εις τό δρόμο χοροπηθά ένα σπουργίτι. Τέλος ό Μπάργς έφθανεν εις ένα λόφο που μπορούσε κανείς νά διακρίνη τό καμπαναριό του γειτονικού χωριού.

Θυμάται πως στην έποχην που ήταν άρραβωνιασμένος τό αντί-κρημα της κόκκινης αυτής στέγης τόν έκανε πάντοτε εύτυχημένο. 'Ηταν ή εκκλησία που τους έστεράνισαν. 'Η εύλογία του παπα του έφερε εύτυχία λίγα χρόνια, έπειτα έχωσε ό διάβολος την ούρα του.

Εις τό σύνορα του χωριού ύπάρχουν κοντά εις τό δρόμο άγριο-δαμασκηνίες.

'Ο Μπάργς κόβει ένα κλωνί και τό βάζει μέσα εις τό σακκί για

νά εύχαριστήση τό κουνελάκι με τά κόκκινα τά μάτια που είχε φέρει στο παιδί του. Τό χωριό του φαίνεται πιο λευκό από ότι συνήθως. Μόνο τό χώμα και ή χορτάρινες στέγες των σπιτιών έχουν γίνει πιο σκουτείνες, από τότε που έπεσε ή πρώτη φθινόπωρινή βροχή. Τώρα θά έπρεπε νά διασχίση δολόκληρο τό χωριό, γιατί ή γυναίκα του κατοικούσε εις την άλλη άκρη του χωριού. Προτίμησε όμως νά πάρη ένα πλάγιον δρόμο και νά περάση πίσω από τους κήπους ανάμεσα από τά χωράφια. Τότε μόνο εινε τό σκύλλο του.

— Ούστ, παληόσκυλλο, φώναζε.

'Ο σκύλλος έβαλε την ουρά κάτω από τά σκέλια κι' όπισθοχώρησε πίσω λίγο βήματα. 'Επειτα σταμάτησε.

Περίμενε τάχα ν' αλλάξη ό κύριος του αίσθηματι ; Ποιός μπορού ήμαντεύση τις σκέψεις ενός σκύλλου ; Έν τούτοις ό Μπάργς ήτύωσε με ότι έγινε.

'Ενας σκύλλος δέν πρέπει ν' άφίνη τό σπίτι, όταν εινε ή έποχή της δουλειάς.

Τό καθήκον του τώρα εινε νά φυλάγη τά σπαρτά. 'Ο Μπάργς στρέφει τό κεφάλι όπισθω, βλέπει τό σκύλλο του που μένει άκίνητος. Τό κουνάει τό μπαστούνι του όργισμένος, ό σκύλλος έμβρόντητος άκόμα κρυβεται και ξεαγριανίζεται.

'Ο Μπάργς έξακολουθεί τό δρόμο του.

'Ενα μήνα τώρα ζούν χωρισμένοι ή καλύτερα προδ' ενός μηνός ή γυναίκα του τόν έγκατέλειψε. Ναι, ή μάνα του ήταν ή άφορημή.

Είχε δώσει στο λαμό το μικρού Ζάνκς μιά πετσέτα για νά μην την πέρνει ό άνεμος. Βέβαια ό άνεμος δέν μπορούσε νά πάρη την πετσέτα, άλλα από αυτό ό μικρός έπαθε από φλογισμο του λαμού, γιατί ή πετσέτα είχε πολύ σφιχτή γύρω του. 'Η γυναίκα του εινε τότε πως ή κατακαμένη αυτή πετσέτα ήταν ή άφορημή του πονόλαιμου του παιδιού. 'Η μητέρα πειράχτηκε κι' άπήντησε πως δέν θά της έκανε τώρα τό διά-σκαλο ή νύφη της. 'Ο καυγάς άνοιξε απ' αυτό. Καταλήθαν στις βροσιές. 'Ο Μπάργς άγρισε κι' έγύριζε από ένα τραπέζι. Χλώμιασε βλέποντας τις δύο γυναίκες νά μαλώνουν. Κι' όταν άκουσε με τί τρόπο ή γυναίκα του έβριζε τη μάνα του, μανιώδης σήκωσε τό μπαστούνι του.

Δέν εινε παράξενο πράγμα νά κτυπά ένας χωρικός τη γυναίκα του. 'Αλλά εις τό σπιτικό του ήταν ή πρώτη φορά.

Μοναχοκόρη, ή γυναίκα του ήταν χαιδεμένη από τό πως γονεΐς της, και δέν του την έδωσαν παρά ύπο τόν όρον νά μην ξαναπιά κρασί ούτε οινόπνευμα. Είχε ένα παράξενο φυσικό.

Μόλις έπινε, χτυπούσε ότι βρισκότανε μπροστά του. Βδελυρό φυσικό. Αλλά ύπάρχουν πολλοί τέτοιοι άνθρωποι. Μιά μοτιλίνα κρασί κάμνει μανιώδεις, ανθρώπους που συνήθως εινε άνράκια. 'Ο Μπάργς τώσερε αυτό και τ' άπέσυρε όσο μπορούσε, και γι' αυτό ζούσαν εύτυχημένοι.

'Αλλά στο τραπέζι που τόν είχανε καλέσει βρέθηκε στην άνάγκη νά πιη κι' έπειτα από πέντε χρόνων έγκρατεία, βήκη τό κρασί εξαίρετο....

'Η γυναίκα άρχισε τις φωνές από τά πρώτα κτυπήματα. 'Επειτα, βιαστική, φόρεσε την κυριακίτικη όμπρα της, πήρε τόν μικρό Ζάνκς απ' τό χέρι κι' έφυγε χωρίς νά ξαναγυρίση.

Οι γειτόνες συμβούλευαν τόν Μπάργς νά πάη νά ζητήσει τη γυναίκα του.

'Ητον τιμία, έργατική, μολονότι δέν έφερε ως προίκα παρά ένα μόνο φορέμα.

— 'Ησουν μεθυσμένος, του ειπε ό παπάς. Είμαι λάθος σου' ή γυναίκα σου έβρεξε την εγκράτειά σου. 'Αλλά τί τά θέλεις ; Έχει και αυτή την ύπερηφάνειά της.

— Ποτέ στην ζωή μου δέν θά ξαναπαύ, άπήντησε ό Μπάργς. Καλύτερα νά βγάλω τό λαργίγι μου. 'Αλλά κι' ό σκύλος που άφίνει τ' άφεντικό του δέν άξίζει τίποτε πιά.

'Επειτα από μίαν εβδομάδα ένα άμάξι σταμάτησε μπροστά στο σπίτι του. 'Ενας συγγενής της γυναίκας του κατέβηκε μαζί μ' ένα γέρο σιωπηλό και φλεγματικό που ή μία άκρη του μουστακιού του ήταν στρεβλή και ή άλλη πάντα πεσμένη. 'Ο Μπάργς πιστεύοντας πως ήλθαν νά ζητήσουν συμπίλωσι τους υπεδέχθηκε με άγριο βλέμμα.

— Τι θέλετε ;

— Τίποτε, τό μπασούλι και τό χρεβάτι ! Κι' έπειδή ό γέρος δέν έκανε λόγον ούτε για συννόμη ούτε για τίποτε άλλο ό Μπάργς άρχισε νά κατευνάζη τό θυμό του και σπηνιγμένος στον τοίχο, παρατηρούσε, χωρίς νά τόν βοηθήση, τόν συγγενή της γυναίκας του, που φόρωνε τό μπασούλι και τό χρεβάτι στο άμάξι.

'Η μάνα του ήταν έκείνη τη στιγμή στην εκκλησία. 'Όταν ό

γέρος ανέβηκε κι' αυτός στ' άμάξι, ο Μπάρος έκαμε ένα κίνημα σαν νάθελε καί νά το πη αλλά ο άλλος τώρα χτυπούσε τ' άλογα και ξεκίνησε χωρίς νά τόν χαρετίση καί, αλλοίμονο, όλα είχαν τελειώσει πιά.

Από τόν καιρό εκείνο, ούτε καλό, ούτε κακό άκουσε γιά τή γυναίκα του.

Νάτος τώρα πού βαδίζει πίσω από τούς κήπους. 'Αν περνούσε μέσα απ' το χωριό θάλεγαν άμέσως πώς έρχονται νά τή ζητήσιν τή γυναίκα του. Αυτός ίδανός γιά τή τέτοια τρέλλα. Σιγά-σιγά έβραδυνε το βήμα, τέλος σταμάτησε και χτύπησε με το μαστούρι μία τουφέρα άπόξωρα γαϊδουράγκαθα. 'Επειτα συνεχίζοντας τόν δρόμο του έφθασεν εις τήν άκρη του χωριού. Τά πέλαμα τών ύποδημάτων του άφηναν ίχνη επάνω εις το νοσημένο χώμα. Περπατούσε στη μέση. Δέν ήθελε νά περπατήσει δεξιά και άν έπερνε το άριστερό μέρος θά λέγανε πώς φοβάται τή γυναίκα του. Με άφος ύπερηφανο και με τήν πίπα στο στόμα προχωρεί χωρίς νά οίξει ούτε μία ματιά εις το σπίτι τής γυναίκας του. Θάλεγε ναίει πως ή κατιζούσα αίτα του τόν σέρει όπως ή λοκομοτιβία σέρει τά βαγόνια. Το χωριό εινε σιωπηλό. Από τήν εποχή πού τ' άρεντζιά τών σκύλλων πλήρωναν φόρο γι' αυτά το χωριό εινε άπαλλαγμένο από το θόρυβό τους.

Κι' όμως ο Μπάρος θά ήταν ευχαριστημένος νά γαυγίσει κάποιος σκύλλος, παραδείγματος χάριν ο σκύλλος τής γυναίκας του γιά νά τόν τυπώσιν με το μαστούρι του. Ούτε ένας σκύλλος όμως δέν φαίνεται εις τόν δρόμο.

— Δέν θά με δούν, ψιθυρίζει μελαγχολικός. Μά τί διάβολο έχω και τρέχω έτσι από δω κι' από κει σαν άνοήτιστο άεράκι; 'Ηλθα νά ιδω το παιδί μου και το παιδί μου μ' άνήκει!

Πέρωντας άφ'ος από τούς ίδιους του συλλογισμούς, γυρνά φάτος έμπρός εις το σπίτι του και στηρίζεται εις το μαστούρι του. Φυσά δυνατές τούφες καπνού, πρós το μέρος τής πόρτας, γιά νά δείξιν έτσι πώς δέν φοβάται κανένα. Μόνο πού δέν θέλει νά μη μέσα στο σπίτι.

Ο Ζάνης ο γιός του, μπορεί νά τόν δη κι' έτσι θά μιλήσουν. 'Αλλά το παιδί του δέν φαίνεται πουνάει. Ο Μπάρος μένει εκεί αίνητος, θαμνίζοντας το σπίτι. 'Ολα γύρω ήσαν άκόρη όπως και πρú ξηρών. Εις το κήπο επάνω εις τόν πάσσαλο εινε κρεμασμένο το δοχείο με το γάλα, γύρω τά λουλούδια άνθίζουν όπως και το καιρό πού ή γυναίκα του ήταν κορίτσι.

Ανάμεσα σ' αυτά τώρα κατενύχουν τρία ήλιοτρόπια. Αυτό μονάχα ύπόκειται καινούργιο μέσα στο περιβόλι. Πόσα λουλούδια από τόν κήπο μαράθηκαν πάνω στ' αϊτί του. Κι' όλα τού'τα έδινε με άπειράριθμα φιλιά...

Ένας σωρός πέτρες ήταν στήν άλλη μεριά του δρόμου. Ο Μπάρος σκέφτηκε γιά νά μη καθίση. 'Η πέτρες δέν άποτελούσαν μέρος τής περιουσίας τής γυναίκας του. Κι' έπειτα το πούλι ξαποσταίνει όπου τού άρέσει. 'Η πίπα του άρχισε νά σβήνι. Τήν άνάβει πάλι μονοτονία ο άγγελος από τόν όποιον εινε φτιασισμένη εινε άκόρη θεριός. Κατά τόν βαρύνον Σαίβες ύπόχρον στιγμές εις τήν ζωή του άνθρώπου πού χρειάζεται άπόλυτος νά εινε άναμμένη ή πίπα του. Καθισμένος άντίκρυ στο σπίτι, κατιζώντας διαρκώς παρατηρεί έξαφνα πλάι του άκουσίως και τί βλέπει; Τόν παρακούσαντα σκύλλου του, καθισμένου καμιά πενήνταριά βήματα μακριά νά τόν τυπώσιν προσεγνικά.

— Νά! ο σκύλλος, μουρουνούσε ο Μπάρος, δέν θέλει νά άφήσιν τ' άρεντζίο του! Έδώ Χάτιον!

Ο σκύλλος τόν έληρίσας και πήδησε. ευθύμως επάνω του. Ο Μπάρος τόν χάιδεψε απαλά στο κεφάλι, ευτυχής γιά τόν ήταν πιά μονάχος.

— Άλλ' ο Χάτιον καί έχει φερμάρι! ρίχνεται πρós το σπίτι. Έκειν ή στιγμή έβγαυε ο Ζάνης.

Φορούσε κατακαίνουργια παπούτσια και ένα φορεματάκι κεντημένο με κόκκινα λουλούδια. Το μικροσκοπικό αυτό το φορεματάκι ήταν όλος διόλου περσιτός, αλλά ο πατέρας βλέπει πως φροντίζουν γιά το παιδί. Μ' ένα ευθύμο γαϊγύσμα ο σκύλλος έπληθισεν επάνω στο παιδί και τού έγλειψε τά μαγουλά.

— Χάτιον μου, μικρούλι μου σκυλλάκι!

Ο Μπάρος άναμίει ήσυχος το τέλος τών άμοιβαίων αυτών διαχύσεων. Ο Ζάνης συνοδευόμενος από τόν σκύλλο έρχεται πρós το μέρος του. Ο Μπάρος τόν φιλά με όλη τήν καρδιά.

— Μπαμπά μου, φώναζει το παιδί με χαρά.

Ο σκύλλος έν τώ μεταξύ είχε γυρίσει πρós το σπίτι κι' ένώ ο Μπάρος θωπεύει το παιδί του, δέν τού διαφεύγει ότι κάποιον κορμάτι κόκκαλο κι' ένα κομμάτι ψωμί πέταξαν από το σπίτι εις τόν Χάτιον.

Τότε το αγοράκι τόν τραβά από το χέρι και τού λέει.

— Έλα, μέσα μπαμπάτσα.

— Όχι! άπάντα ο Μπάρος σοβάρει, δέν ήλθα γιά νά μπώ μέσα στο σπίτι.

Κι' έπειδή το παιδί επέμενε, μία σιά παρουσιάστηκε στο κατώφλι. Άκούστηκε ο θρούς ένός φουστάνου κι' ο Μπάρος αισθάνεται ένα έλαφρό άρωμα μέντας, αλλά πεισιχωμένος δέν σηκώνει το κεφάλι του.

— Λίμερι, ελεμ μία φωνή πούλ γνωστή του, έλα λοιπόν, ήμπορεις νά μιλήσης με το παιδί σου μέσα εις το σπίτι μας.

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΕΝΑ ΠΕΡΙΛΟΓΟ

ΤΙ ΕΙΔΕΝ Η Χ. ΒΑΝΔΕΡΜΠΙΛΤ

Ένα τρεμακτικόν ένειρεν. 'Ο φένος του συζύγου της. 'Ο άμαξός άγνωρίζει το μέρος. Άγορά και κατεδάφισις τού κτιρίου. 'Η χ. Βάντερμπιλτ ήσυχος.

Θέλετε νά μάθετε τί στοιχίζουν τά όνειρα καμιά φορά στους πλουσίους; Διαβάστε τήν ακόλουθον άληθεστάτην ιστορίαν:

Μιά νύχτα ή σύζυγος του πολυκεκαμυωμένου Βάντερμπιλτ ειλε ένα φοβερό όνειρο. Νειρεύτηκε δηλαδή, ότι το άμάξι του συζύγου της προσέκρουσε στήν γωνία μιας οικίας, ότι ο σύζυγος της έξεσφενδονίσθη έξω αυτής και έφρονεύνη και ότι ο άμαξηλάτης, έσώθη προσφάσας νά κρεμασθή από ένα φανάρι, πού βρισκονταν στή γωνία αυτή!... Άνησυχήσασα ή χ. Βάντερμπιλτ από το παράδοξο αυτό όνειρο προσεκάλεσε τήν επομένην τόν άμαξηλάτην του χ. Βάντερμπιλτ, του διηγήθηκε τά πάντα και τόν προσεκάλεσε νά τή ύποδείξιν όλες τάς προεξεχούσας γωνίας τών σπιτιών, πρú τών όποιων περνούσαν καθημερινώς με το άμάξι. 'Ο άμαξηλάτης έγνώριζεν όλες αυτές τάς γωνίες και άρχισε νά τας άπαριθμή στήν χωρία του, ή όποια εδούκε τέλος από τήν περιγραφή του και τήν γωνία του σπιτιού πού ειλε στο όνειρό της. 'Η γωνία αυτή άνηκε σέ μία μεγάλην οικίαν, κειμένην πλησίον τού μεγάρου του χ. Βάντερμπιλτ.

— Άρχει, ελεπ ή χ. Βάντερμπιλτ στον άμαξηλάτη της, όταν το έακριβωσεν αυτό, και εκάλισε άμέσως ένα από τούς πράκτοράς της, στον όποιον άφού έκαμε τήν περιγραφή τού έν λόγφ σπιτιού, τόν ρώτησε:

— Σε ποιόν άνήκει το σπίτι αυτό;

— Άνήκει, κυρία μου, άπάντησε ο πράκτωρ, εις μίαν μετοχικήν εταιρείαν, ή όποια έντός τού σπιτιού αυτού κατέχει και δύο άλλα μέγαρα στήν Βαλτιμόρη και στή Βοστώνη.

— Πολύ καλά... Καί πόσο μπορεί νά εινε το μετοχικό κεφάλαιο τής εταιρίας αυτής;

— Νομίζω περί τά δύο εκατομμύρια.

— Ά! άκόμη καλλίτερα! Άγοράστε λοιπόν, σάς παρακαλώ, πρós το παρόν όλες τάς μετοχές γιά λογαριασμό μου. 'Ο χ. Βάντερμπιλτ δέν πρέπει νά μάθι τίποτε σχετικώς.

Ο πράκτωρ άπήλθεν άμέσως και ένήνευσεκατά τάς έντολάς της κυρίας του. Άρχισε ν' αγοράζη τας μετοχές τού περιφήμου αυτού μεγάρου, πράγμα πού κατέπληξε τούς έν τώ Χρηματιστηρίφ και τούς άφησε νά μωριστούν, ότι καί ύποκλο συμβαίνει. Τουιστοτρόπος με τήν ζήτησιν αι μετοχών ύψώθηκαν φοβερά, αλλά ο πράκτωρ έξακολούθησε ν' αγοράζην, μέχρις ότου έφθασαν στο διπλάσιο τής άρχικής των άξιας.

Η κυρία Βάντερμπιλτ έστενοχωρήθηκε κάπως λόγω τής ύψώσεως αυτής, έν τούτοις όμως έδανείσθηκε χρήματα από τόν συζύγ της και έξακολούθησε ν' αγοράζη μέχρις ότου δέν άφησε καμιάν εις τήν αγοράν και το μέγαρο έγινε δικό της.

Κατόπιν αυτού εκάλισεν άμέσως τόν άρχιτεκτονά της και τήν παρήγγειλε νά καταδείξιν τάχιστα τήν γωνία τής οικίας εξ αιτίας τής όποιας συνέβη το δυστύχημα πού ειλε στον ύπνο της. Η καταδίδας άρχισεν άμέσως και το μέρος αυτό έμεινε άνοιχτό, ώστε νά μήν εινε καθόλου έκαιχιδινό.

Όταν έτελειώσαν έντελώς αι έργασίαι αυτάι ή χ. Βάντερμπιλτ ήρώσασα και ειλε τά πάντα στον συζύγ της, ο όποιος δέν έφαντάζετο πως θά έσπαταλάτο τόσο χρήμα εξ αιτίας ενός όνειρου.

— Εύχαριστώ δέν ήλθ γιά νά μπώ μέσα.

Και μ' αυτά τά λόγια ύψώνει το κεφάλι του, βάζει τήν πίπα του άνάμεσα εις τά δόντια του και κυττάζει κατάματα τή γυναίκα του. Ένώ τήν κοιτούσε έτσι προσεχτικά σκέφτηκε πως ο' δλο το χωριό άσφαλός δέν θά ύπάρχει άλλη πύ άμορφη.

.... Το ίδιο εινε... Μία γυναίκα πού εγκατέλειπε τόν άνδρα της ήταν σαν το άνθισμένο λαδάκι πού άποσπόμενον από το δένδρο πέφτει εις τή σόλην. Γιατί νά τήν περιμαζεύει; Αυτή εινε ή γνώμη του Μπάρος και θά τήν έλεγε άμφαλώς, άν ένας χορικός ήμωροϋσε νά διατυπώση τίς γνώμες του.

Κουνώντας τήν ουρά του ο σκύλλος χοροπηδά τριγύρω του. — Ξέρω καλά, ελεπ ή γυναίκα του χαμηλώνοντας το βλέμμα, πως δέν ήλθε γιά μένα, γι' αυτό κι' έγω σέ καλώ μέσα νά μη σέ δη ο κόσμος.

Και με τά λόγια αυτό βάζει το χέρι της πάνω στον ώμο του άνδρός της. Άπό μακριά φαίνονται τά πλήθη πού γυρνούν από τή λειτουργία και σκορπίζονται εις τούς δρόμους.

— Έ λοιπόν, ελεπ ο Μπάρος εις το παιδί του, θέλεις νά μπώ μέσα;

— Μά, ναι λοιπόν, άπάντησε ο μικρός. Το κρασί έχει σεργιρηστεί στο τραπέζι γιά σένα!

Μετάφρ. Λ. Α. Σ.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρós αγοράν τά κάτωθι βιβλία: Τό «Τοσκόμω» τ' «Αι Ροκκω» μετάφρ. Γουέλνι. «Οι Βασιλείς τών Βουνών» υπό 'Εδμ. Άμπου, μετάφρ. «Συλλογή Δημωδών Άσμάτων» Ζαμπέλιου, «Σονέτα» Στ. Μαρζώκη «Τό Φίλημα» ποιήμ. Γ. Τερτσέτη, «Ανθρωπος τού Κόσμου» Γρ. Σενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικόν «Μπουκέτο».

